

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 lutego 2019 r., uzupełnionym przez pełnomocnika powoda pismem z dnia 23 kwietnia 2019 r., powód W. U. (1) wniósł o zasądzenie na podstawie art. 417 k.c. od pozwanego Miasta Ł. – Zarządu Lokali Miejskich w Ł. kwoty 80.000 zł tytułem odszkodowania ze względu na straty materialne spowodowane tym, że pismem nr (...) 1-05/2015/AD-RON 5 z dnia 13 maja 2015 r. dyrektor Administracji Zasobów Komunalnych Ł. J. G. wprowadziła w błąd Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi M. K. dokonującego czynności opróżnienia lokalu mieszkalnego nr 19a położonego w Ł. przy ul. (...), które to działanie doprowadziło do powstania u powoda szkody w wyżej wskazanej wysokości, za wyrządzenie której to szkody ponosi odpowiedzialność Miasto Ł. (pozew – k. 4, pismo – k. 21-22)

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 maja 2019 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości z uwagi na jego bezzasadność oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wskazując, że z uwagi na brak tytułu prawnego J. U., W. U. (1) i R. S. do lokalu mieszkalnego nr 19a znajdującego się w Ł. przy ul. (...) – po uprzednim wypowiedzeniu umowy najmu J. U. (W. U. (1) nie był nigdy najemcą powyższego lokalu) doszło do orzeczenia eksmisji wyżej wskazanych osób z powyższego lokalu mieszkalnego, a następnie do przymusowej egzekucji zapadłego orzeczenia. Pozwany podkreślił też, że wobec braku reakcji na żądanie opóźnienia wyżej wskazanego lokalu mieszkalnego, komornik działając w granicach prawa, wydał powyższy lokal pozwanemu. Nadto z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. (odpowiedź na pozew – k. 25-26v)

Zarządzeniem z dnia 29 maja 2019 r. stwierdzono, że w chwili obecnej brak jest podstaw do odrzucenia pozwu z uwagi na zawisłość sprawy – w sprawie Sądu Okręgowego w Ł. o sygn. akt I C 240/19 powód dochodzi zadośćuczynienia, a w sprawie Sądu Okręgowego w Łodzi o sygn. akt I C 421/19 – odszkodowania. (zarządzenie – k. 30)

Na rozprawie w dniu 11 października 2019 r. powód wyjaśnił, że zarzuca pozwanemu, iż dyrektor Administracji Zasobów Komunalnych Ł. J. G. wprowadziła w błąd komornika wykonującego wyrok eksmisyjny, podając w sposób niezgodny z prawem, że lokal mieszkalny nr 19a położony w Ł. przy ul. (...) składa się tylko z 3 pomieszczeń, a nie z 6 pomieszczeń (według powoda lokal, który zajmował składał się z 6 pomieszczeń), czego skutkiem było opróżnienie przez komornika tylko 3 pomieszczeń (2 pokoi i kuchni), a nie 6 pomieszczeń. Powód wskazał, że w 3 pomieszczeniach, które nie zostały objęte egzekucją (przedpokój, łazienka i wc) były jego ruchomości i na ich utracie polegają jego straty materialne. (informacyjne wysłuchanie powoda: protokół rozprawy z 11.10.2019 r. – czas nagrany: 00:09:34-00:34:10, k. 46-47)

Na rozprawie z dnia 11 października 2019 r. powód złożył pismo, w którym wniósł o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania zawisłego przed Sądem Okręgowym w Łodzi o sygn. akt III Ca 1332/18, w której powód wnosi o uznanie wypowiedzenia przedmiotu najmu umowy z dnia 4 kwietnia 1997 r. dokonanego przez pozwanego dnia 28 lipca 2006 r. ze skutkiem na dzień 1 sierpnia 2006 r. za bezskuteczne (sprawa rozpoznawana na skutek odwołania od oddającego powództwo wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi o sygn. akt III C 699/15), wskazując, że wyrok w powyższej sprawie będzie miał istotne znaczenie w toczącym się postępowaniu, ponieważ określi, czy lokal mieszkalny nr 19a położony w Ł. przy ul. (...) w dniu 13 maja 2015 r. składał się tylko z 3 izb, czy też była to liczba większa i dopiero po określeniu liczby izb, będzie można ustalić zakres odpowiedzialności pozwanego za utracone rzeczy powoda, nieusunięte przez komornika podczas eksmisji w dniu 11 września 2015 r. Powód podniósł, że uprawnienia do występowania w charakterze strony wywodzi z art. 691 k.c.

i dlatego fakt braku umowy najmu między nim a pozwanym nie ma znaczenia prawnego.

(pismo – k. 41-42, informacyjne wysłuchanie powoda: protokół rozprawy z 11.10.2019 r. – czas nagrania: 00:09:34-00:34:10, k. 46-47)

W piśmie z dnia 4 listopada 2019 r., uzupełnionym przez powoda pismem z dnia 7 listopada 2019 r., pełnomocnik powoda podał, że na skutek przeprowadzenia egzekucji w lokalu nr 19a położnym w Ł. przy ul. (...) powód utracił następujące ruchomości: wyposażenie łazienki, tj. pralkę, szafki, glazurę o łącznej wartości ok. 10.000 zł, ruchomości związane z pracą zawodową powoda, tj. prototypy urządzeń, dokumentacja, notatki powoda o łącznej wartości ok. 20.000 zł, złom procesowy ok. 150 kg o wartości ok. 150.000 zł, szafę zabudowaną (ulożowaną w przedpokoju) o wartości ok. 1.000 zł, ruchomości pozostałe w piwnicy o wartości 3.000 zł. (pismo procesowe – k. 112-113, pismo – k. 118)

Pismem datowanym na dzień 2 grudnia 2019 r. (3.12.2019 r. – data wpływu pisma do Sądu) pełnomocnik powoda rozszerzył dotychczasowe roszczenie i wniósł o zasądzenie od Miasta Ł. – Zarządu Lokali Miejskich w Ł. na rzecz powoda kwoty 181.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, określając wartość utraconych ruchomości na kwotę 181.000 zł. (pismo – k. 125-126)

Na rozprawie w dniu 4 grudnia 2019 r. pełnomocnik powoda poparł powództwo w zakresie sprecyzowanym w piśmie z dnia 2 grudnia 2019 r. i wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, oświadczając, iż nie zostały one uiszczone w całości, ani w części.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wskazując, że wnosi o niestosowanie w stosunku do powoda art. 102 k.p.c.

(stanowiska stron: protokół rozprawy z 4.12.2019 r. – czas nagrania: 00:01:55-00:06:12, k. 127, 00:10:12-00:14:58, k. 128)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 kwietnia 1997 r. J. S. – w późniejszym okresie żona powoda zawarła z pozwanym umowę najmu lokalu mieszkalnego nr 19a znajdującego się w Ł. przy ul. (...), składającego się z 2 pokoi, kuchni, z używalnością wc, łazienki, przedpokoju (do wspólnego korzystania). W powyższym lokalu mieszkał również powód oraz R. S. – syn J. S.. Powód nie zawierał umowy najmu, której przedmiotem było wyżej wskazane mieszkanie. Pismem z dnia 28 sierpnia 2006 r. – w związku z uporczywym wykraczaniem przez J. S. jako najemcę przeciwko porządkowi domowemu uniemożliwiającym korzystanie z dojścia do lokalu mieszkalnego nr (...) nowym najemcom oraz pracownikom wynajmującego – wynajmujący rozwiązał przedmiotową umowę najmu lokalu i wezwał J. S. do opróżnienia tego lokalu i zwrotu kluczy, jednakże powyższe wezwanie pozostało bezskuteczne. (okoliczności bezsporne)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wydanym w sprawie o sygn. akt III C 1082/06 oddalone zostało powództwo J. S. przeciwko Miastu Ł. o ustalenie bezskuteczności wypowiedzenia wyżej wskazanej umowy najmu. (okoliczność bezsporna)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 13 października 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XVIII C-upr 973/10 z powództwa Miasta Ł. przeciwko J. U., W. U. (1) i R. S. o eksmisję, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi nakazał pozwanym J. U., W. U. (2)

i R. S., aby opróżnili lokal mieszkalny numer 19a znajdujący się w budynku położnym w Ł. przy ul. (...) i wydali ten lokal Miastu Ł.

i orzekł o uprawnieniu pozwanych do otrzymania lokalu socjalnego (wyroki – k. 100-k. 101)

Na wniosek Administracji Zasobów Komunalnych Ł. z dnia 21 maja 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi M. K. na podstawie wyżej wskazanego tytułu egzekucyjnego opatrzonego w klauzulę wykonalności prowadził postępowanie egzekucyjne (sygn. akt Km 1001/15). W trakcie tego postępowania powód i pozostałe osoby mieszkające opuściły lokal mieszkalny nr 19a położony w Ł. przy ul. (...) i zamieszkały w lokalu socjalnym położonym w Ł. przy ul. (...). W dniu 11 września 2015 r. Komornik wezwał dłużnika W. U. (1) do zabrania z powyższego lokalu swoich ruchomości. W trakcie czynności dłużnik oddalił się z miejsca eksmisji, zabierając część znajdujących się tam ruchomości. W lokalu stwierdzono brak pieniędzy, kosztowności, biżuterii przedmiotów wartościowych oraz że znajdujące się w tym lokalu rzeczy nie przedstawiają wartości handlowej. W takiej sytuacji Komornik oddał te rzeczy pod dozór wierzyciela. Pismem z dnia 13 października 2015 r. wierzyciel wezwał dłużnika do odbioru szczegółowo wymienionych w Załączniku nr 1 do protokołu Komornika z dnia 11 września 2015 r. rzeczy pozostawionych w lokalu w terminie 30 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Dłużnik nie odebrał wskazanych rzeczy. (wniosek – k. 65-67, protokół z załącznikiem – k. 68-69, wezwanie z potwierdzeniem nadania – k. 70 -71)

W dniu 21 lipca 2015 r. W. U. (1) złożył do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi przeciwko Miastu Ł. Administracji Zasobów Komunalnych Ł. pozew o ustalenie bezskuteczności wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego nr 19a znajdującego się w Ł. przy ul. (...) – jako małżonek niebędący współnajemcą lokalu i stale zamieszkujący z najemcą (w związku ze śmiercią najemcy lokalu), dokonanego w dniu 28 lipca 2006 r. ze skutkiem na dzień 1 sierpień 2006 r. Wyrokiem z dnia 9 września 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III C 699/15, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo w powyższej sprawie. Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone do Sądu Okręgowego w Łodzi (sygn. akt III Ca 1332/18), jednakże apelacja nie została jeszcze rozstrzygnięta. (okoliczności bezsporne, pozew – k. 86, wyrok z uzasadnieniem – k. 102-104)

W dniu 26 lipca 2016 r. W. U. (1) wniósł do Sądu Okręgowego w Łodzi przeciwko Miastu Ł. pozew o odszkodowanie w kwocie 2.000.000 zł ze względu na straty materialne i moralne spowodowane faktem, że w dniu 28 lipca 2006 r. J. L. zawodowa nr (...) – pełniący obowiązki „Kierownika ds. Eksploatacji” A.N. Ł. (...) bezpodstawnie wypowiedział umowę najmu lokalu nr 19a w budynku nr (...) przy ul. (...) w Ł., co było działaniem bezprawnym i nie mającym oparcia w żadnej ustawie. Sprawa powyższa była prowadzona pod sygn. akt II C 879/16. Prawomocnym wyrokiem z dnia 20 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo w powyższej sprawie. (pозew – k. 2, wyrok – k. 44 załączonych akt Sądu Okręgowego w Łodzi o sygn. II C 879/16)

Miasto Ł. – Zarząd Lokali Miejskich Ł. w dniu 29 grudnia 2016 r. złożyło do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wniosek o wskazanie sposobu rozporządzenia rzeczami wskazanymi w załączniku do Protokołu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi M. K. z dnia 11 września 2015 r. w sprawie o sygn. akt Km 1001/15 poprzez wyrażenie zgody na ich zniszczenie. Po rozpoznaniu powyższego wniosku prawomocnym postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II 1 Co 6791/16, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 1046 k.p.c. nakazał dozorecy Gminie Ł. Zarząd Lokali Miejskich w Ł. zniszczenie następujących ruchomości należących do W. U. (1): motorower (bez nazwy) koloru żółtego, fotel brązowy (derma), segmenty koloru brązowego, obręcze do roweru – 3 sztuki, krzesło biurowe koloru szarego, monitor kineskopowy do komputera, stara część motoryzacyjna – 3 sztuki, laptop C. Armada, część piły mechanicznej F., rower Cross bez siodełka, maska do samochodu F., stary sprzęt komputerowy, lampa z abażurem, kanapa, okrągły stół, stolik do komputera, wiatrak A. A., butla gazowa 11 kg, felga z oponą (stalowa), część kabiny prysznicowej, lampa wisząca, strugarka elektryczna BROM, pompa do wody. (postanowienia – k. 72-74, k. 75-77)

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci załączonych do akt dokumentów oraz wskazanych dokumentów znajdujących się w załączonych aktach Sądu Okręgowego w Łodzi o sygn. II C 879/16, które nie były kwestionowane przez strony, a nadto nie budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności.

Sąd oddalił wniosek powoda o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu zakończenia sprawy Sądu Okręgowego w Łodzi o sygn. akt III Ca 1332/18 (postanowienie – protokół rozprawy z 4.12.2019 r. – czas nagrania: 00:14:59, k. 128), uznając, że rozstrzygnięcie powyższej sprawy nie ma wpływu na tok postępowania w niniejszej sprawie. Wobec żądania w niniejszej sprawie przez powoda zasądzenia od pozwanego na jego rzecz odszkodowania za utracone wskazane przez powoda przedmioty, kwestia ustalenia bezskuteczności wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego nr 19a znajdującego się w Ł. przy ul. (...) dokonanego w dniu 28 lipca 2006 r. ze skutkiem na dzień 1 sierpień 2006 r. jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W tej sprawie ważny jest bowiem fakt wyrządzenia szkody, tj. wykazania, że wskazane przez powoda przedmioty znajdowały się w powyższym lokalu, że stanowiły własność powoda i że w związku z niewłaściwym działaniem/zaniechaniem pozwanego powód utracił te przedmioty.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że brak jest podstaw do odrzucenia pozwu w uwagi na powagę rzeczy osądzonej.

Stosownie do treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

Przedmiotowe granice wynikające z powyższego przepisu wyznaczone są przez żądanie udzielenia ochrony prawnej w sposób i w zakresie wskazanym w pozwie oraz przez podstawę faktyczną żądania (wyr. SN z 24.3.2011 r., I CSK 451/10, L.). Zgodnie

z utrwaloną w orzecnictwie Sądu Najwyższego wykładnią tożsamość roszczenia ma miejsce

w sytuacji, gdy jednakowy jest przedmiot i podstawa roszczenia, a sąd rozstrzyga w obu sprawach o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej (por. postanowienie SN z 1.06.2011 r., II CSK 427/10, LEX, wyrok SN z 9.06. 1971 r.,

II CZ 59/71,LEX).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki do odrzucenia pozwu w uwagi na powagę rzeczy osądzonej, bowiem nie mamy do czynienia z tożsamą podstawą faktyczną wyżej wskazanych spraw. Sprawa bowiem, która toczyła się przed Sądem Okręgowym w Łodzi pod sygn. akt II C 879/16 z powództwa W. U. (1) przeciwko Miastu Ł. i która zakończyła się wyrokiem z dnia 20 lutego 2018 r. oddalającym powództwo była sprawą o odszkodowanie w kwocie 2.000.000 zł za bezpodstawne wypowiedzenie umowy najmu lokalu nr 19a położonego w Ł. przy ul. (...).

W niniejszej sprawie natomiast powód dochodzi od pozwanego Miasta Ł. odszkodowania w kwocie 181.000 zł za nieprawidłowe działanie dyrektora Administracji Zasobów Komunalnych Ł. J. G., która wprowadziła w błąd komornika wykonującego wyrok eksmisyjny, podając w sposób niezgodny z prawem, że wyżej wskazany lokal mieszkalny składa się tylko z 3 pomieszczeń, a nie z 6 pomieszczeń, czego skutkiem było opróżnienie przez komornika tylko 3 pomieszczeń (2 pokoi i kuchni), a w 3 pomieszczeniach, które nie zostały objęte egzekucją (przedpokój, łazienka i wc) były ruchomości powoda i na ich utracie polegają starty materialne powoda.

Odnosząc się merytorycznie do żądania pozwu, Sąd uznał, że żądanie to jest bezzasadne i w związku z tym podlega oddaleniu.

Powód wskazał, że dochodzi od pozwanego odszkodowania na podstawie art. 417 k.c.

Zgodnie z treścią art. 417 § 1 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Określona w powyższym przepisie konstrukcja odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej zakłada wyłącznie odpowiedzialność osoby prawnej –

Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego oraz innych osób prawnych wykonujących z mocy prawa władzę publiczną. Osoba prawna odpowiada więc za zachowania osób tworzących jej strukturę organizacyjną i bez względu na miejsce zajmowane w tej strukturze, zachowania tych osób fizycznych „obciążają” tę osobę prawną. Chodzi tu nie tylko o działania organów osób prawnych, ale wszelkich innych jednostek organizacyjnych i pracowników przynależnych do tych struktur.

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał, że brak jest podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności na podstawie wyżej wskazanego przepisu. Powód nie wykazał bowiem niezgodnego z prawem działania lub zaniechania Miasta Ł.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że w związku niewłaściwym zachowaniem najemcy lokalu mieszkalnego nr 19a znajdującego się w Ł. przy

ul. (...) wynajmujący Administracja Zasobów Komunalnych Ł. wypowiedziała umowę najmu, a następnie wobec nie zastosowania się przez najemców do żądania opróżnienia tego lokalu wystąpiono na drogę postępowania sądowego o orzeczenie eksmisji, a następnie o egzekucję orzeczenia o eksmisji w drodze przymusu – w dniu 21 maja 2015 r. złożono do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia

w Ł. M. K. wniosek o wszczęcie egzekucji. Następnie wobec tego, że powód nie odebrał na żądanie pozwanego rzeczy z powyższego lokalu, pozwany złożył do Sądu wniosek o wskazanie sposobu rozporządzenia rzeczami wskazanymi w załączniku do Protokołu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia Ł. M. K. z dnia 11 września 2015 r. w sprawie o sygn. akt Km 1001/15 poprzez wyrażenie zgody na ich zniszczenie i taki wniosek został przez Sąd uwzględniony. Wyżej wskazane postępowanie pozwanego w żaden sposób nie stanowi działania niezgodnego z prawem. Same natomiast gołosłowne twierdzenia powoda o nieprawidłowym działaniu dyrektora Administracji Zasobów Komunalnych Ł. J. G., która – w ocenie powoda – wprowadziła w błąd komornika wykonującego wyrok eksmisyjny, podając w sposób niezgodny z prawem, że lokal mieszkalny nr 19a znajdujący się w Ł. przy ul. (...) składa się tylko z 3 pomieszczeń, a nie z 6 pomieszczeń, czego skutkiem było opróżnienie przez komornika tylko 3 pomieszczeń (2 pokoi i kuchni), a pozostałe pomieszczenia nie zostały objęte egzekucją (przedpokój, łazienka i wc) i powód utracił ruchomości z tych pomieszczeń, nie mogą stanowić podstawy do przyjęcia nieprawidłowego postępowania pozwanego. Podkreślić też należy, że powód sam przyznał, że pracownicy Administracji Zasobów Komunalnych Ł. w Ł. poinformowali go, że rzeczy z pomieszczeń znajdujących się w lokalu, z którego został eksmitowany zostaną przeniesione do lokalu socjalnego przy ul. (...) albo zostaną wyrzucone oraz że on uznał, że nie ma możliwości umieszczenia tych rzeczy w lokalu na ul. (...) i w związku z tym ich nie wziął, co świadczy tym, że to powód zaniechał wykonania tego, do czego został wezwany przez pracowników Administracji. Ponadto powód nie wykazał również faktu poniesienia szkody. Przede wszystkim powód nie wykazał, że był właścicielem wskazanych przez niego rzeczy ruchomych, ani też, że rzeczy te znajdowały się w wyżej wskazanym lokalu. W takiej sytuacji niezasadne jest badanie trzeciej przesłanki z przepisu art. 417 § 1 k.c., a mianowicie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem pozwanego.

Podkreślić w tym miejscu należy, że postępowanie sądowe opiera się na zasadzie kontrydiktoryjności. Obowiązek wskazania dowodów obciąża zatem przede wszystkim strony, na których spoczywa odpowiedzialność za wynik procesu cywilnego. Zasada ta znajduje wyraz w art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Należy zatem obecnie przyjąć, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Uprawnienie sądu wynikające z art. 232 zd. 2 k.p.c. powinno być stosowane w minimalnym stopniu, bowiem działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu konstytucyjnego obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron. Jedynie w wyjątkowych wypadkach dopuszczenie dowodu z urzędu może zostać uznane za obowiązek, którego naruszenie jest uchybieniem procesowym (zob. wyrok SN z 14.12.2000 r., I CKN 661/00, niepubl.). W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie powód, działający przez profesjonalnego pełnomocnika, nie sprostował obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. Nadto Sąd nie znalazł podstaw do działania z urzędu.

Wobec powyższego, Sąd oddalił powództwo, uznając, iż jest ono niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł kierując się zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu przewidzianą w art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i na podstawie powyższych przepisów zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, która to kwota stanowi wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone na podstawie z § 2 ust. 6 w zw. z § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.).

W toku niniejszego postępowania powód korzystał z pomocy prawnej pełnomocnika ustanowionego z urzędu, którą to pomoc świadczyła adwokat B. K. (k. 12, k. 17). Z uwagi na to, że powód przegrał proces, a koszty pomocy prawnej udzielonej powodowi

z urzędu nie zostały uiszczone w całości, ani w części, Sąd – na podstawie § 2 i § 4 ust. 1, ust. 3 i ust. 4 w zw. z § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714) – przyznał adw. B. K. kwotę 4.428 zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu i nakazał wypłacić powyższą kwotę ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi.